

Ανακαλύπτω τον Εαυτό μέσα από την γραφή

Σεμινάριο Δημιουργικής Γραφής

Εντελώς
δωρεάν

Γνωρίζω τον Εαυτό
ξαναγνωρίζοντας τον Σολωμό
μέσω της Ρομαντικής
Ανάγνωσης του Διαλόγου & της
Αυτοκαθοδηγούμενης Γραφής

Έναρξη: 1 Ιουνίου. Κάθε βράδυ 23.00 -23.30. Για όλο
τον Ιούνιο! Θα βιντεοσκοπηθεί & το υλικό για πάντα

MAROULA POLITOU
MAROULA POLITOU
MAROULA POLITOU

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

Α Π Α Ν Τ Α

Τόμος δεύτερος

ΠΕΖΑ ΚΑΙ ΙΤΑΛΙΚΑ

Ἔκδοση - Σημειώσεις

ΛΙΝΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

ΣΤ' ΕΚΔΟΣΗ

ΠΟΙΗΤΗΣ - ΦΙΛΟΣ - ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ

ΦΙΛΟΣ: Ἐπειτα ἀπὸ τόσες ὁμιλίες, ^{στοχασμός} ἐξέχασες κοιτάζοντας κατὰ τὸ Μοριά.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξέχασες κι' ἐσύ, γιατί δὲ μοῦ ὁμιλοῦσες παντελῶς· εἶναι πιθανὸ νὰ ^{συκχη} ἐστοχαζόμασθε τὰ ἴδια πράγματα καὶ οἱ δύο· ἤμπο-
ρεῖ νὰ ἐπέρασαν τρεῖς ὥρες ἀφοῦ ὁ ἥλιος ἐμεσουράνησε, θέλουν ἀκόμη τέσσε-
ρες γιὰ νὰ θολώσουν τὰ νερά, καί, ἂν θέλῃς, ἤμποροῦμε νὰ καθίσουμε εἰς
τούτη τὴν πέτρα καὶ νὰ ξαναρχινήσουμε.

ΦΙΛΟΣ: Ἀς καθίσουμε· γλυκιὰ ἡ μυρωδία τοῦ πελάγου, γλυκὸς ὁ ἀέρας,
καὶ ὁ οὐρανὸς ἀσυγνέφιαστος.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Τὸ πέλαγο εἶναι ὅλο στρωτὸ καὶ ὁ ἀέρας λεπτότατος, καὶ
ὅποιος ἤθελε νὰ κινήσῃ γιὰ τὸ Μοριά, δὲν ἤμποροῦσε νὰ κάμῃ ταξίδι χωρὶς
νὰ δουλέψουν ἀκατάπαυστα τὰ κουπιά.

ΦΙΛΟΣ: Τί σοῦ ἀρέσει περσότερο, ἡ ἡσυχία τῆς θάλασσας ἢ ἡ ταραχή;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ ἄρεσε πάντα ἡ γαλήνη ὅπου
ἀπλώνεται καθαρότατη· τὴν ἐθεωροῦσα σὰν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ὅπου
ἀπομακραίνει ἀπὸ τὰς ἀνησυχίες τοῦ κόσμου καὶ μὲ εἰλικρίνεια φανερῶνει
ὅσα ἔχει μέσα του. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέρασαν τὰ καράβια μας γιὰ νὰ πᾶνε στὸ
Μισολόγγι, μ' ἀρέσει περσότερο ἡ ταραχή· ἐφαίνονταν δύο δύο, τρία τρία,
καὶ ἐξάνοιγες λευκὰ τὰ κατάρτια ἀπὸ τὰ φουσκωμένα πανιά, λευκὰ ἀπὸ τοὺς
διασκορπισμένους ἀφρούς τὰ κύματα, τὰ ὅποια μὲ μία βουή, ὅπου λές καὶ
ἦταν χαρᾶς, ἀναγάλλιαζαν εἰς τὸ πέλαγο τοῦ Ἰονίου καὶ ἐσυντρίβονταν εἰς τὸ
γιαλὸ τῆς Ζακύνθου.

ΦΙΛΟΣ: Τὸ θυμοῦμαι καλὰ· καὶ τόσοσ ἦταν ὁ κρότος, καὶ τόση ἡ ἀνα-
κάτωση τοῦ πελάγου, ὅπου σὲ παραμέρισα γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὸ ράντισμα
ὅπου ἀποπάνου μας σταλοβολοῦσε ἡ θάλασσα.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ πέρα οἱ δικοί μας δὲν ἔχουν τόση δυσκολία

Early bird Μαΐου:

40€

Από 90€

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
Ιούλιος 2025

"Γειώνω τον Αυθεντικό Εαυτό μέσω
της Αυτοκαθοδηγούμενης Γραφής.
30 Μαθήματα Αυθεντικότητας."

Κάθε πρωί σε έναν χώρο Ιερής Ασφάλειας, 7:00 π.μ. μέσω Zoom.

Τα μαθήματα βιντεοσκοποούνται και θα είναι διαθέσιμα για πάντα.

30 Μαθήματα

MAROULA POLITOU

να βρέχωνται με τὸ αἷμα τους, ὅσῃν ἔχουμε ἑμεῖς νὰ νοτισθοῦμε ἀπὸ ὀλίγες σταλαγματιές θαλασσινές.

ΦΙΛΟΣ: Ἐτοιμάζεσαι πάλι νὰ ξανακοιτάξης κατὰ τὸ Μοριά καὶ νὰ ξανα-ἀγκαλὰ ἐγὼ ἔχω τὸν τρόπο νὰ σὲ κάμω νὰ ὁμιλῇς ὅποτε θέλω.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἐκατάλαβα· θέλεις νὰ ὁμιλήσουμε γιὰ τὴ γλῶσσα· μήγαρις ἔχω ἄλλο στὸ νοῦ μου πᾶρεξ ἐλευθερία καὶ γλῶσσα; Ἐκείνη ἄρχισε νὰ πατῇ τὰ κεφάλια τὰ τούρκικα, τούτῃ θέλει πατήση ὀγλήγορα τὰ σοφολογιότατα, καὶ ἔπειτα ἀγκαλιασμένες καὶ οἱ δύο θέλει προχωρήσουν εἰς τὸ δρόμο τῆς δόξας, χωρὶς ποτὲ νὰ γυρίσουν ὀπίσω, ἂν κανένας Σοφολογιότατος κρώσῃ ἢ κανένας Τούρκος βαβίξῃ· γιατί γιὰ μὲ εἶναι ὅμοιοι καὶ οἱ δύο.

ΦΙΛΟΣ: Βέβαια εἶναι ἐχθροὶ μας καὶ οἱ δύο· μὲ κάνεις νὰ θυμηθῶ τὰ λόγια τοῦ Λόχ: Ἡ γλῶσσα εἶναι ἓνα μεγάλο ποτάμι, εἰς τὸ ὅποιον ἔχουν ἀνταπόκριση τὰ ὅσα γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅποιος δὲν τὴν μεταχειρίζεται καθὼς πρέπει, κάνει ὅ,τι τοῦ βολέσῃ γιὰ νὰ κόψῃ ἢ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς δρόμους, μὲ τὸ μέσον τῶν ὁποίων τρέχει ἡ πολυμάθεια. Ὅποιος κάνει λοιπὸν αὐτὸ μὲ ἀπόφαση θεληματική, πρέπει οἱ ἄλλοι νὰ τὸν στοχάζωνται ἐχθρὸν τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πολυμάθειας.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Τί λές; ὥς πότε θὰ πηγαίνῃ ἐμπρὸς αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις; ἓνας λαὸς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος νὰ ὁμιλῇ σ' ἓναν τρόπο, ὀλίγοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ ἐλπίζουν νὰ κάμουν τὸν λαὸν νὰ ὁμιλῇ μίαν γλῶσσαν δικήν τους!

ΦΙΛΟΣ: Γιὰ κάποιον καιρὸ ἡ ὑπόθεσις θέλει ἀκολουθήσῃ· ἡ ἀλήθεια εἶναι καλὴ Θεά, ἀλλὰ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου συχνότατα τὴν νομίζουν ἐχθρή. Κάποιοι γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ ἐπειδὴ γράφοντας εἰς ἐκείνον τὸν τρόπον τὸν σκοτεινὸν ἀπόχτησαν κάποια φήμη σοφίας, τὸν ἀκολουθοῦν, καὶ ἄς εἶναι καὶ σφαλερός.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Λοιπὸν εἶναι ἀξιοπαρόμοιοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι γιὰ νὰ ζήσουν πουλοῦν φαρμάκι.

ΦΙΛΟΣ: Περιγράφει τὸ ἐργαστήρι ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς ὁ Σαίξπηρ ἐξάίρετα, καὶ θέλω νὰ σοῦ ξαναθυμίσω τὰ λόγια του, γιατί, τῇ ἀληθείᾳ, μοῦ ξαναθυ-μοῦν τὸν τρόπον, εἰς τὸν ὅποιον εἶναι γραμμένα τὰ βιβλία τῶν Σοφολογιότα-των.—Ἐκρέμονταν ἀπὸ τὸ πατερὸ τοῦ φτωχότατου ἐργαστηριοῦ μία ξεροχε-λώνα, ἓνας κροκόδειλος ἀχερωμένος καὶ ἄλλα δερμάτια ἄσχημων φαριῶν· ἦτον τριγύρου πολλὰ συρτάρια ἀδειανὰ μὲ ἐπιγραφές, ἀγγεῖα ἀπὸ χοντρόπηλο πρά-σινο, ἦτον φοῦσκες, ἦτον βρωμόχορτα παλιωμένα, κακομοιριασμένα δεμάτια βοῦρλα, παλιὰ κομμάτια ἀπὸ διαφόρων λογιῶν ἱατρικά, ἄρια σπαρμένα ἐδῶ κι' ἐκεῖ γιὰ νὰ προσκαλέσουν τὸν ἀγοραστή.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Βλέπω από μακριά έναν Σοφολογιότατον· επιθυμῶ για τὴν ἡσυχία μου καὶ γιὰ τὴ δική σου καὶ γιὰ τὴ δική του νὰ μὴν ἔλθῃ κοντά μας.

ΦΙΛΟΣ: Τὸ ἐπιθυμῶ κι' ἐγώ· ἐστὶ θυμώνεις πάρα πολὺ.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Θυμῶνω γὰρ εἶμαι στενευμένος νὰ ξαναπῶ τὰ πράγματα ὅπου εἶπαν τόσες φορές τὰ ἄλλα ἔθνη, καὶ δίχως ὠφέλεια νὰ τὰ ξαναπῶ. Οἱ Γάλλοι ἔλαβαν φιλονεικία γιὰ τὴ γλῶσσα, καὶ ἐτέλειωσε εἰς τὴν ἐποχὴ τοῦ Δαλαμπέρτ· τὴν ἔλαβαν οἱ Γερμανοί, καὶ ὁ Ὀπίτς ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς ἀληθείας· τὴν ἔλαβαν οἱ Ἰταλοί, καὶ μὲ τόσο πείσμα, ὅπου μήτε τὸ παράδειγμα τοῦ ὑψηλότετου Ποιητῆ εἶχε φθάσει γιὰ τότε νὰ τοὺς καταπείσῃ. (Ἡσυχάσαν

τέλος πάντων γράφοντας τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ τους τὰ σοφὰ ἔθνη, καὶ ἀντὶ ἐκείνες οἱ ἐλκεϊνὲς ἀνησυχίες νὰ μᾶς εἶναι παράδειγμα γιὰ νὰ τὲς ἀποφύγουμε, ἐπέσκαμε εἰς χειρότερα σφάλματα. Τέλος πάντων οἱ Σοφολογιότατοι ἐκείνων τῶν ἐθνῶν ἤθελαν νὰ γράφεται μία γλῶσσα ὅπου ἦταν μία φορὰ ζωντανή εἰς τὰ χεῖλη τῶν ἀνθρώπων· κακὸν πράγμα βέβαια, καὶ ἂν ἦτον ἀληθινὰ δυνατόν· γιὰτὶ δυσκολεύει τὴν ἐξάπλωσιν τῆς σοφίας· ἀλλ' οἱ δικοί μας θέλουν νὰ γράφουμε μία γλῶσσα, ἣ ὅποια μήτε ὁμιλιέται, μήτε ἄλλες φορές ὁμιλήθηκε, μήτε θέλει ποτὲ ὁμιληθῇ.

ΦΙΛΟΣ: Ὁ Σοφολογιότατος ἔρχεται κατὰ μᾶς.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Καλῶς τὰ δέχθηκες μὲ τὴν ὑπομονή σου! ἐγὼ δὲν θέλω λόγια μ' αὐτόν. Κοίτα πῶς τρέχει! Τὸ πηγούνι του σηκώνει τὴν ἄκρη, ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴ μύτη. Ὡ νὰ ἐγένονταν ἡ ἔνωση, καὶ τόσο σφιχτή, ποὺ νὰ μὴν μπορῇ πλέον ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ γένος!

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἐφαγα τὸν κόσμον, φίλτατε, γιὰ νὰ σ' εὕρω· ἔτρεχα, ὅπως εἶναι τὸ χρέος ἐνὸς καλοῦ πατριώτη νὰ τρέχῃ, ὅταν εἶναι εἰς κίνδυνον ἡ ὁῦσα τοῦ γένους· ἓνα βιβλίον θέλει τυπωθῇ ὀγλήγορα γραμμένο εἰς τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας, ὅπου λέγει κακὸν γιὰ μᾶς τοὺς σοφοὺς, καὶ μοῦ κακοφαίνεται.

ΦΙΛΟΣ: Γιατί σοῦ κακοφαίνεται;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Γιατί πολλὰ μυαλὰ εἶναι σωστὰ καὶ πολλὰ ὀχι· καὶ ὅσα δὲν εἶναι σωστὰ ἤμπορεῖ νὰ ἀπατηθοῦν. Εἶναι τόσοι χρόνοι ὅπου σπουδαῖον δάξω γιὰ τὸ κοινὸν ὄφελος τῆς πατρίδας μου καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔδουν ἄλλοι νὰ μοῦ τυφλώσουν τοὺς ἀνθρώπους. Ἦλθα σ' ἐσέ, ὅπου εἶσαι σοφός καὶ σύ, γιὰ νὰ ἐνωθοῦμε μὲ ὅσους συλλογίζονται καλὰ καὶ νὰ καταπλακώσουμε αὐτόν τὸν βάρβαρον συγγραφέα.

ΦΙΛΟΣ: Καὶ ποῖος εἶναι ὁ συγγραφέας;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Δὲν μοῦ εἶπαν τ' ὄνομά του· μοῦ εἶπαν πῶς εἶναι

ἓνας νέος, ὁ ὁποῖος γιὰ τὴν κοινὴ γλῶσσα βαστάει πάντα τὸ σπαθὶ στὸ χέρι, καὶ ἀπὸ τῆ μάνητα τῆ μεγάλη ἡμποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς ἐκαταστήθηκε ἄλλος Αἴας μαστιγοφόρος.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Λοιπὸν πάρε τὰ μέτρα σου μὴ λάχῃ καὶ στὸν θυμὸ τοῦ σκοτώσῃ πρόβατα καὶ αὐτὸς καὶ ἐντροπιασθῇ.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: "Ἀς ἐντροπιασθῇ γι' αὐτὸν δὲν μὲ μέλει μὲ μέλει γιὰ τὸ κοινὸν ὄφελος.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Καὶ τί ὄφελος;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἡ γλῶσσα σοῦ φαίνεται λίγη ὠφέλεια; μὲ τὴν γλῶσσα θὰ διδάξῃς τὸ κάθε πράγμα· λοιπὸν πρέπει νὰ διδάξῃς πρῶτα τὰς ὀρθὰς λέξεις.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Σοφολογιότατε, τὰς λέξεις ὁ συγγραφέας δὲν τὰς διδάσκει, μάλιστα τὰς μαθαίνει ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὸ στόμα· αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ τὰ παιδιὰ.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ (Μὲ μεγάλη φωνή): Γνωρίζεις τὰ Ἑλληνικά, Κύριε; τὰ γνωρίζεις, τὰ ἐσπούδαξες ἀπὸ μικρός;

ΠΟΙΗΤΗΣ (Μὲ μεγαλύτερη): Γνωρίζεις τοὺς Ἑλληνας, Κύριε; τοὺς γνωρίζεις, τοὺς ἐσπούδαξες ἀπὸ μικρός;

ΦΙΛΟΣ: Ἀδέλφια, μὴν ἀρχινᾶτε νὰ φωνάζετε, γιὰτὶ βρισκόμασθε εἰς τὸ ὁρόμο, καὶ ἡ ἀληθινὴ σοφία λέει τὸ δίκαιόν της μὲ μεγαλοπρέπεια καὶ χωρὶς θυμούς.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ (Χαμηλώνοντας τὴ φωνὴ καὶ προσπαθώντας νὰ φανῇ μεγαλόπρεπος): Ἀλήθεια, φίλε· ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ Σωκράτης.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀπαράλλαχτα! Θυμήσου τὸ ὄνομα, γιὰτὶ ἡμπορεῖ νὰ χρειασθῇ. Ὡστόσο σοῦ ξαναλέγω ὅτι ὁ διδάσκαλος τῶν λέξεων εἶναι ὁ λαός.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τοῦτο μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο· ἓνας ἀπὸ τοὺς σοφώτερους τοῦ ἔθνους μας ἔγραψε ὅτι γιὰ νὰ γράφουμε μὲ τὰ λόγια τοῦ λαοῦ πρέπει καὶ μὲ τοὺς στοχασμοὺς τοῦ λαοῦ νὰ συλλογιζόμασθε.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Αὐτὰ εἶναι τέκνα στραβόκορμα ἐνὸς πατέρα εὐμορφότατου. Ὁ Κονδιλιάχ εἶχε πεῖ πὼς ἡ λέξη εἶναι τὸ σημεῖο τῆς ἰδέας· δὲν ἐφαντάσθηκε ὅμως ποτὲ πὼς ὅσοι ἔχουν τὰς ἴδιες λέξεις ἔχουν τοὺς ἴδιους στοχασμούς. Τὰ νομίσματα εἰς τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον ζῆς ἔχουν τὴν ἴδια τιμὴ· μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὰ χέρια μου δὲν ἀξίζουν, γιὰτὶ δὲν ἠξέρω νὰ τὰ ξοδιάζω, εἰς τὰ χέρια σου ἀξίζουν ὀλίγο περσότερο, γιὰτὶ ἠξέρεις καὶ τὰ οἰκονομεῖς, καὶ εἰς τὰ χέρια ἐνὸς τρίτου εἰς ὀλίγον καιρὸ πληθαίνουν. Ἄν ἦτον αὐτὸ ἀληθινόν, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐνὸς τόπου ἔπρεπε νὰ ἔχουν τοὺς ἴδιους στοχασμούς· διαφέρουν ὅμως εἰς αὐτούς, ὅπως διαφέρουν εἰς τὰς φυσιογνωμίας· καὶ ἂν κατὰ

δυστυχίαν τοῦ γένους κανέναν Σοφολογιότατος ἐτρελαινότουν, εἶναι πιθανὸν νὰ ἐξεθύμαινε τὴν τρέλα του μὲ τὰ ἴδια λόγια ὅπου ἦτον συνηθισμένος νὰ λαλή· καὶ γιὰ τοῦτο εἶναι σωστὸ πρᾶγμα νὰ πῶ ὅτι συλλογίζεται σὰν κι' ἐσένα;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Σ' τοῦτο τὸ στερνὸ φρόνιμα ὁμίλησες· τὲς λέξεις ὅμως τοῦ λαοῦ νὰ μεταχειρίζομασθε εἶναι ἄγνωστο πρᾶγμα. *ἢ τὴν ἐννοίαν τοῦ παραφραστῆ*

ΠΟΙΗΤΗΣ: Τὸ ἐνάντιο εἶναι ἄγνωστο. Εἰς τί περιστάσεις βρισκόμασθε, εἰς τί περιστάσεις βρίσκεται ἡ γλῶσσα μας; Ἐβγήκε ἀκόμα κανέναν μεγάλος συγγραφέας νὰ μᾶς εἶναι παράδειγμα, ὁ ὁποῖος νὰ εὐγένισε ἀληθινὰ τὰ λόγια τῆς, ζωγραφίζοντας μὲ αὐτὰ εἰκόνες καὶ πάθη;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: ... Σὰν τὸν Ὅμηρο, ὅχι βέβαια.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Πολὺ ψηλὰ ἐπήδησες, φίλε. Πές μου λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ πορευθοῦμε; *Συνεχίζω μὲ τὴν + συνεχίζω διαλέξω*

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Πρέπει νὰ τρέξουμε εἰς τὲς μορφές τῶν ἐλληνικῶν *ἢ τῶν* λέξεων καὶ νὰ πάρουμε ὅσες ἡμποροῦμε, καὶ κάποιες ἀπὸ τὲς δικές μας, ὅπου *ἢ τῶν* δὲν εἶχαν οἱ Παλαιοί, νὰ τὲς σύρουμε στὴν παλαιὰ μορφή.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Γιατί;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Γιατὶ αὐτὲς οἱ λέξεις εἶναι εὐγενικότερες.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Πές τὴν ἀλήθεια, εἶναι ἄβλαβη ἢ συνείδησή σου ἐνῶ μοῦ *ἐννοία τῆς τραγωδίας* λές τέτοια;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἀβλαβη, μά τὴν ἀγάπη τοῦ Ἑλικῶνος!

ΠΟΙΗΤΗΣ: Φριχτότατος ὄρκος! καὶ βεβαιώσου πῶς μοῦ ταραάζει τὰ σωθικά. Ἐγὼ σοῦ λέγω ὥστόσο, πῶς ἔχεις πλακωμένην τὴν κρίσιν ἀπὸ τὸν κόπον ὅπου ἔκαμες γιὰ νὰ τὲς μάθης, καὶ ἐπειδὴ παρατηρῶ πῶς ἐσεῖς ὅλοι ἐλπίζετε νὰ φωτίστε τὸ γένος μὲ τ' ἀλφαθητάρι στὸ χέρι, σ' ἐρωτῶ, ποῖο ἀλφαθητάρι εἶναι εὐγενικότερο, τὸ δικό μας ἢ τὸ ἰταλικό;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ὅσο μὲν γιὰ τοῦτο... τὰ γράμματα κάθε ἀλφαθη- ταριοῦ ἔχουν τὴν ἴδιαν εὐγένεια.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἦγουν δὲν ἔχουν καμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τους. Ὅταν εἶναι σκόρπια καὶ ἀνακατωμένα, τί δηλοῦν; ἔρχεται ὁ τυπογράφος, τὰ διαλέει, τὰ βάνει εἰς τάξη, καὶ τὸ μάτι διαβάσει: Οὐρανός, Μάρκος Μπότσαρης, Σοφο- λογιότατος. Εἰς τὴν πρώτη λέξη σκύπτω τὸ κεφάλι μου, ἀναδακρύζω στὴ δεύτερη, καὶ στὴν τρίτη γελῶ γιὰ χρόνους. Τὸ ἴδιο πές γιὰ τὲς λέξεις· ἡ εὐγένειά τους κρέμεται ἀπὸ τὴν τέχνη μὲ τὴν ὁποία τὲς μεταχειρίζεσαι.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ὅποιαν τέχνη καὶ ἂν μεταχειρισθῇς, οἱ λέξεις τῆς τωρινῆς Ἑλλάδας εἶναι διεφθαρμένες... Τί μὲ κοιτάζεις χωρὶς νὰ ὁμιλήσ;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Κοιτάζω τὲς ἄσπρες τρίχες τῆς κεφαλῆς σου.

Κάνε την
αυθεντικότητά
σου Άβατο.

MAROULA POLITOU

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἀμὴ τί ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὲς λέξεις;
ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὸν καιρό. Ὁ καιρός, ὅπου ἀρχίσε νὰ
σοῦ κάνη σεβάσμια τὰ μαλλιά, διαφθείρει ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, καὶ
τὲς γλώσσες ἀκόμη, καὶ ἡσύχασε.
ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τί εὐγένεια ἤμπορουν νὰ ἔχουν οἱ λέξεις μας ἂν εἶναι

διεφθαρμένες;
ΠΟΙΗΤΗΣ: Τὴν εὐγένειαν ὅπου εἶχαν οἱ ἀγγλικὲς πρὶν γράψῃ ὁ Σαίξπηρ,
ὅπου εἶχαν οἱ γαλλικὲς πρὶν γράψῃ ὁ Ρασίν, ὅπου εἶχαν οἱ ἐλληνικὲς
πρὶν γράψῃ ὁ Ὅμηρος, καὶ ὅλοι τοὺς ἔγραψαν τὲς λέξεις τοῦ καιροῦ τους.
Κάθε γλώσσα πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἔχῃ λέξεις ἀπὸ ἄλλες γλώσσες· καὶ ἡ
εὐγένεια τῶν γλωσσῶν εἶναι ὥσάν τὴν εὐγένεια τῶν ἀνθρώπων· εὐγενὴς ἐσύ,
εὐγενὴς ὁ πατέρας σου, ὁ πάππος σου εὐγενής, ἀλλὰ πηγαίνοντας ἐμπρὸς βρί-
σκεις βέβαια τὸν ἄνθρωπον ὅπου ἔπαιζε τὴ φλογέρα βόσκοντας πρόβατα.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἐγὼ δὲν λέγω νὰ γράφουμε καθ'αυτὸ ἐλληνικά, ἀγ-
καλὰ ἔπρεπε νὰ κάνουμε χίλιες εὐχὲς γιὰ νὰ ξαναζήσουν ἐκεῖνα τὰ λόγια.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἐγὼ δὲν κάνω καμία, γιὰ νὰ μὴν χάνω καιρό· καὶ τὴ ζωὴ
τοῦ Μαθουσάλα νὰ ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ ζήσω, δὲν ἄνοιγα στόμα γιὰ τέτοιες
εὐχὲς, οἱ ὁποῖες φέρνουν τὸ ἴδιο ὄφελος ὅπου φέρνουν τὰ κλάιματα στὰ σώματα
τῶν νεκρῶν. Οἱ εὐχὲς ὅπου κάνω εἶναι γιὰ νὰ ξαναζήσῃ ἡ σοφία, καὶ ἡ σο-
φία δὲν θέλει ξαναζήσῃ ποτὲ ὅσο γράφετε· μὲ τὸν τρόπον τὸν ἐδικόν σας.
Ἐλαβὰ πάντα τὴ δυστυχία νὰ στοχάζωμαι μὲ τὸν Σωκράτη τὲς λέξεις ὥσάν
τὲς σφυριές· τὸ αὐτί σου πυθαγορίζει στὲς παλαιές, τὸ δικό μου καὶ τοῦ
γένους στὲς τωρινές.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Καὶ ποῖος ἤμπορεῖ νὰ μοῦ ἐμποδίσῃ νὰ διορθώσω,
καθὼς θέλει ὁ Κοραῆς, τὲς λέξεις μας μὲ τὰ σχήματα τῆς παλαιᾶς;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Γιὰ ποῖο δίκαιο θέλεις νὰ κάμῃς τέτοια διόρθωση;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Γιατὶ ἡ διόρθωση μιᾶς γλώσσας νέας πρέπει νὰ
γίνῃ μὲ τὴν ὁδηγία τῆς μητρὸς της· ὅλη ἡ Ἑλλάδα λέγει μάτι, ἐμεῖς πρέπει
νὰ διορθώσουμε καὶ νὰ ποῦμε ὁμμάτιον· λέγει κρεβάτι, πρέπει νὰ ποῦμε
κραββάτιον.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἡ πρόταση αὐτὴ ὁμοιάζει τὴν τρέλα κάποιων ἀνθρώπων ὅπου
ἔχουν τὰ φαινόμενα τῆς φρονιμάδας.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τί ἐννοεῖς νὰ πῆς;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἐννοῶ νὰ πῶ ὅτι μ' ὅλον ποῦ ἡ πρόταση φαίνεται πὼς πε-
ριέχει κάποιο δικαίωμα, ἂν τὴν ξετάξῃς καλά, δὲν περιέχει κανένα, καὶ εἶναι
ἐνάντια εἰς τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

διαβλῆκε τὴν θεοῦ τῆς Ἑλλάδας στο ὠχρὸν νόστο.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἀποδείξῃς.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Μετὰ χαρᾶς καὶ τόσο προθυμότερα σοῦ τὸ ἀποδείχνω, ὅσο συλλογίζομαι πὼς τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτο θεμέλιο, εἰς τὸ ὁποῖο ὑψώνεται τὸ μεγάλο χτίριο τῆς γλώσσας σας, ἢ ὁποία, μετὰ τὸ θέλημά σου, εἶναι βαρβαρότατη, ὅπως θέλει σοῦ τὸ ἀποδείξω εἰς τὸ ἐξῆς. Ἡ διαφθορὰ τῆς μορφῆς τῶν λέξεων, λέγει ὁ Γιβελέν, εἶναι τριῶν λογίων· ἢ ἀλλάχνουν τὰ φωνήεντα, ἢ ἀλλάχνουν τὰ σύμφωνα, ἢ ἀλλάχνουν τοποθεσίᾳ τὰ ψηφία ὅπου συνθέτουν μίαν λέξιν. Τοῦτο γίνεται εἰς κάθε γλώσσα ὅπου γεννιέται ἀπὸ ἄλλην. Παρατήρησε τὴν γλώσσα τῶν Λατίνων, τὴν γλώσσα τῶν Ἰσπανῶν, τὴν γλώσσα τῶν Γάλλων, τὴν γλώσσα τῶν Ἰταλῶν. Σύγκρινέ τις μετὰ τὴν γλώσσα ποὺ τὲς ἐγέννησε, καὶ θέλει ἰδῆς φανερώτατην τὴν ἀλήθειαν ὅπου σοῦ λέγω. Τώρα ἄς πάρουμε τὸν πρῶτον στίχον τοῦ Δάντη καὶ ἄς τὸν διορθώσουμε κατὰ τὸν τρόπο ὅπου ἐσεῖς αποφασίστε νὰ μεταχειρισθῆτε:

Nel mezzo del cammin di nostra vita.

Ἡ ἰταλικὴ γλώσσα δὲν εἶναι καθ'αυτὸ θυγατέρα τῆς Λατινικῆς, εἶναι ἐγγονή της· ἄς κάμουμε τὴν διόρθωσιν μετὰ τὴν ἴδιαν ἐπιδεξιότητα, μετὰ τὴν ὁποία τὴν κάνετε ἐσεῖς εἰς τὴν γλώσσα σας. *Nel*, εἶναι βάρβαρον, πρέπει νὰ ποῦμε *in* — *mezzo*, κεῖνα τὰ δύο *zz* εἶναι βάρβαρα, πρέπει νὰ ποῦμε *medio* — *del*, τίποτε — *cammin*, κάθου γύρευε πόθεν ἔρχεται! ἀλλὰ θέλει μεγαλοφυχία· ἄς τὸ λατινίσουμε: *cammini* — *nostra*, πρέπει νὰ ποῦμε *nostrae* — *vita*, πρέπει νὰ ποῦμε *vitae*. Νὰ διορθωμένος ὁ στίχος καὶ φωτισμένο τὸ γένος!

In medio cammini nostrae vitae.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τοῦτο εἶναι γελοῖον.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Καὶ τὰ δικά σας τάχα ἀλλιότικα εἶναι; Εἶναι ἀπαράλλαχτα τὰ ἴδια. Καὶ τὸσον ἀνόητος ἦταν ὁ Δάντης νὰ μὴν ἠξεύρῃ καὶ αὐτὸς κατ' ἀναλογία νὰ κάμῃ στὴ γλώσσα του τέτοια διόρθωσιν; Οἱ στίχοι τοῦ οἱ λατινικοὶ δὲν εἶναι βέβαια εὐμορφοί, ὅμως μετὰ τὸν Βιργίλιο, ὅπου ὅλον τὸν εἶχε στὸ νοῦ του, δὲν ἤθελε πολὺ τέτοιες διόρθωσεις νὰ τὲς κάμῃ. Γιατί δὲν τὲς ἔκαμε; Γιατί δὲν τὲς ἔκαμαν οἱ Γάλλοι; Γιατί δὲν τὲς ἔκαμαν οἱ Λατίνοι; Καὶ πὼς ἤμποροῦσαν νὰ τὲς κάμουν; Ἄς πάρουμε τὴν ὑστερὴν λέξιν καὶ ἄς ἰδοῦμε ἂν ἤμπορῇ ποτὲ νὰ ξεβαρβαρωθῇ. Εἴπαμε *vitae* ἀντὶ γὰρ *vita*· ἀλλὰ ἐξεβαρβαρώθηκε εἰς τέτοιον τρόπο; Ὁχι, Σοφολογιότατε· ἡ μορφή τῆς λέξεως ἔπεσε ἀπὸ μίαν βαρβαρότητα εἰς ἄλλην· τὸ *vitae* εἶναι διεφθαρμένο καὶ αὐτὸ

Ανακαλύπτω τον Εαυτό μέσα από την γραφή

Αυτοκαθοδηγούμενη Γραφή για Συγγραφείς:

Συμβάν και λέξεις.

Δίνοντας νέα προοπτική
στην Ανοησία.

Κυριακή 29 Ιουνίου, 10:00 - 13:00

Θα βιντεοσκοπηθεί & το υλικό για πάντα

50€

MAROULA POLITOU
MAROULA POLITOU
MAROULA POLITOU

ἀπὸ τὸ θαυμαστό σου τὸ βίος, τὸ ἐλληνικό· τὸ βίος λοιπὸν εἶναι ἡ πρωτότυπη μορφή καὶ ἡ ἀληθινὰ εὐγενική; Ποῖος τὸ εἶπε; Ποῖος ξέσκει νὰ σοῦ τὸ πῆ; Τὸ ὄφρις, τὸ ὅποιο βέβαια τὸ στοχάζεσαι εὐγενικότερο ἀπὸ τὸ φίδι, τὸ ὄφρις λέγω, μὲ τόσες ἄλλες λέξεις, δὲν εἶναι μήτε ἐλληνικό, γιατί τὸ οφ εἶναι ξένο, καὶ μοναχὰ ἡ κατάληξή του εἶναι ἐλληνική· καὶ ἔτσι καθὼς βλέπεις, Σοφολογιότατε, ἀγάλια ἀγάλια ἐγὼ σὲ στενεύω νὰ ὁμιλήσης τοῦ Ἀδάμ τῇ γλώσσᾳ, καὶ ἡμπορεῖς νὰ μοῦ ψάλης μὲ τὸν Δάντη: *La lingua ch'ei parlò fu tutta spenta*· γιατί ἐγὼ σοῦ ἀποκραίνομαι: Ὁμίλεις μὲ τὰ νοήματα γὰ νὰ μὴ βαρβαρίζεις.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Λοιπὸν;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Λοιπὸν τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας ὅλες τὲς λέξεις...

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ (Κοκκινίζοντας): Πάντα τὸν λαὸ μοῦ βγάνεις ἔξω γὰ διδάσκαλο! ποῖος τὸ εἶπε ποτέ! *Εὐφ. Σοφ. Αἰσχρολογαὶ τῶν*

ΠΟΙΗΤΗΣ: Πολλοὶ τὸ εἶπαν, πολλοί. Ὁ Βάκων λέγει, δὲν θυμοῦμαι εἰς τί μέρος, ὅτι εἶναι κάποιοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι στοχάζονται πὼς τὰ πράγματα εἰπώθησαν ὅλα, καὶ ἐσὺ στοχάζεσαι πὼς δὲν εἰπώθηκε τίποτε.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῆς ποῖος τὸ εἶπε.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἄκουε, Σοφολογιότατε, καὶ τρόμαξε: *Is qui, omnium eruditorem testimonio, totiusque iudicio Graeciae, cum prudentia et acumine et venustate et subtilitate, tum vero eloquentia* (ἀκοῦς, Σοφολογιότατε; *eloquentia*), *varietate, copia, quam se cumque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps.*

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ποῖος; πές μου ποῖος, νὰ ἡσυχάσουμε.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Θυμήσου τὸ ὄνομα ὅπου ἐμελέτησες πρωτότερα, γιατί τώρα χρειάζεται.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ποῖος; Ὁ Σωκράτης;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ὁ ἴδιος καὶ ἐπειδὴ σὲ βλέπω καὶ ἀχνίζεις εἰς τ' ὄνομά του, νὰ σὲ θερίσω καὶ μὲ τὰ λόγια του: *Πλάτων, Αἰσχρολογαὶ*

Ἄλκ. Οἶμαι ἔγωγε· ἀλλὰ γοῦν πολλὰ οἰοί τ' εἶσιν (οἱ πολλοὶ) διδάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεττεύειν.— Σωκ. Ποῖα ταῦτα;— Ἄλκ. Οἶον καὶ τὸ ἐλληνίζειν παρὰ τούτων ἔγωγε ἔμαθον· καὶ οὐκ ἂν ἔχοιμι ἑμαυτοῦ εἰπεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὓς σὺ φῆς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους.— Σωκ. Ἄλλ', ὦ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολλοί, καὶ δικαίως ἐπαινοῦντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν.— Ἄλκ. Τί δὴ;— Σωκ. Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτά, ἡ χρὴ τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους ἔχειν.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Μὴ λάχῃ καὶ ἐννοεῖ τίποτε ἄλλο; *Αἰσχρολογαὶ*

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἐσὺ ὅπου εἶσαι ἐλληνιστῆς μοῦ κάνεις ἐμὲ τέτοια ἐρωτή-
ματα; εἶναι δουλειὰ δική σου.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Δὲν σοῦ λέγω τὸ ἐναντίο... Εὐμορφότατα λόγια!

ΠΟΙΗΤΗΣ: Εὐμορφότατο νόημα! Ναί, εὐμορφότατο νόημα! Ἀμὴ τί ἤθε-
λες; νὰ γράφῃ τὲς λέξεις τῆς κεφαλῆς τοῦ καθένος; μὲ ποῖο δικαίωμα; μὲ
τὸ δικαίωμα ποῦ δίνει τὸ πνεῦμα καὶ ἡ μάθηση; Καλὸ, λοιπόν· ἕνας ὅπου
ἔχει πνεῦμα καὶ μάθηση φτιάχνει μορφές λέξεων καθὼς θελήσῃ, ἕνας ἄλλος
κάνει τὸ ἴδιο, ἕνας τρίτος κάνει χειρότερα, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸ δὲν ἔχομε
παρὰ σκοτάδια πυκνότατα. Γιὰ τοῦτο ἡ φύσις τῶν πραγμάτων ἠθέλησε νὰ
γεννιοῦνται τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα ὅχι δύο καὶ τριῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀπὸ
τοῦ λαοῦ τὸ στόμα καὶ ἡ φιλοσοφία ἀγρίκησε αὐτὴν τὴν θέλησὶν της καὶ τὴν
ἐκήρυξε στοὺς ἀνθρώπους. Ὅσο μὲν γι' αὐτὸ ποῦ ὑποπτεύεσαι, πὼς νὰ εἶναι
ἄλλο τι ἀπ' αὐτὸ ποῦ σημαίνουν τὰ λόγια, γιὰ ν' ἀφήσῃς κάθε ἀμφιβολία, νὰ
σοῦ πῶ πόσοι κλασσικοὶ ἐξαναεῖπαν τὸ ἴδιο πράγμα.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ὅχι, ὅχι, μὴ μελετήσῃς κανέναν, γιατὶ ὁ Πλάτων
ἀξίζει γιὰ ὅλους τοὺς καὶ γιὰ ὅσους θὰ γεννηθοῦν.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Δίκαια κρίση· ἀλλὰ ἡ προφητεία τὴν ὑπερβαίνει.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἐγὼ πιστεύω τοῦ Πλάτωνος, περσότερο ἀπὸ ὅσα
δικαιώματα ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ προβάλῃ· παρὰ νὰ ἀμφιβάλλω στὰ λόγια τοῦ,
κάλλιο νὰ τρελαθῶ, καὶ ἤθελε τῶντι τρελαθῶ ἂν ἀμφίβαλλα. Ἀγκαλά... τέ-
τοιο πράγμα μοῦ κάνει μεγάλην ἀγανάκτηση στὴν ψυχὴ μου... Εἶσαι γενναῖος;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Καὶ ἂν δὲν εἶμαι, ἀκολουθώντας τὰ παραδείγματα τόσων
ἄλλων, προσπαθῶ νὰ φαίνομαι τέτοιος.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: ὦ! εἶσαι τέτοιος βέβαια, εἶσαι τέτοιος!

ΠΟΙΗΤΗΣ: Εὐχαριστῶ, καὶ ἄς εἶναι καὶ ἡ πρώτη φορὰ ὅπου μὲ βλέπεις.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ (Ὅμιλώντας ἀγαλινά): Πιστεύεις πὼς ὁ Πλάτων
(Θεέ μου, συγχώρεσέ με!) ὁ Πλάτων, λέγω, ὁ ἴδιος ὅπου τὸ εἶπε, πιστεύεις
πὼς ἔγραφε καθὼς ὁμιλεῖ ὁ λαός;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Δὲν τὸ πιστεύω· καὶ ποῖος τὸ πιστεύει;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τὸ πιστεύουν ὅσοι εἶναι τῆς χυδαῖκῆς φατρίας.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Στρεβλὸ πράγμα.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τί ἔλεγες ἕως τώρα ἐσὺ ὁ ἴδιος;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐμεῖς δὲν εἶπαμεν ἀκόμη πὼς πρέπει νὰ
γράψουμε τὴ γλῶσσα· ἕως τώρα εἶπα καὶ σοῦ ἀπόδειξα, πὼς οἱ μορφές τῶν
λέξεων, ὅταν εἶναι κοινές, δὲν εἶναι ὑποκείμενες νὰ ἀλλάζωνται ἀπὸ κανέναν
μὲ πρόφαση διόρθωσης· καὶ τίποτε ἄλλο.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Καὶ τὰ λόγια τοῦ Πλάτωνος γιὰτί μοῦ τὰ ἀνάφες;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Γιά νά καταπεισθῇς πῶς τῇ σημασίᾳ τῶν λέξεων ὁ λαὸς τὴν διδάσκει τοῦ συγγραφέα.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τὸ σύγγραμμα λοιπὸν θὰ εἶναι κάθε ἄλλο πράγμα ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν ὁμιλία.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ὁχι κάθε ἄλλο πράγμα· ἐκεῖνο ὅπου λέγει ὁ Βάκων γιά τὴ φύση, δηλαδή πῶς ὁ φιλόσοφος γιά νά τὴν κυριέψῃ πρέπει πρῶτα νά τῇς ὑποταχθῇ, ἢμπορεῖ κανεὶς νά τὸ πῇ γιά τὴ γλῶσσα· ὑποτάξου πρῶτα στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, καί, ἂν εἶσαι ἀρκετός, κυριέψῃ τὴν.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω πῶς γίνεται.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Νά πῶς γίνεται. Ἀπὸ τὰ παραδείγματα ποὺ θέλει σοῦ ἀναφέρω θέλει φανερωθῇ πῶς ὁ συγγραφέας πότε στές φράσεις τοῦ ἀκολουθαί τὸν λαό, πότε ὄχι· πῶς ἡ μορφή τῶν λέξεων ὅπου μεταχειρίζεται ὁ λαὸς δὲν ἀλλάσσεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα· πῶς κάθε λέξη γιά νά λάβῃ εὐγένεια δὲν χρειάζεται ἄλλο παρὰ ἡ τέχνη τοῦ συγγραφέα· ἂν παίρνω τὰ παραδείγματα ἀπὸ τοὺς ξένους, μὴ μὲ ἐλέγχῃς· γιὰτί τὸ φταίξιμο δὲν εἶναι δικό μου.

Quando io fui desto innanzi la dimane

Pianger sentii fra 'l sonno i miei figliuoli

Ch'eran con meco, e domandar del pane. ⊕

Παρατήρησε, σὲ παρακαλῶ — τὸ θυμᾶσαι ὅλο ἐκεῖνο τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς τέχνης, τὸν Οὐγγολίνο; τοῦτα τὰ λόγια σοῦ ἐγγίζουσιν τὴν ψυχὴ;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Μάλιστα.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἐδῶ δὲν εἶναι μεταφορὰ καμία, ἐδῶ δὲν εἶναι καμία φράση δεινὴ, καί εἰς τούτους τοὺς τρεῖς στίχους ὁ Ποιητὴς ἀκολουθῇ τὸν λαό· μάλιστα εἶναι καλὸ νά παρατηρήσουμε πῶς ἐκεῖνο τὸ *con meco*, ὅπου οἱ Ἰταλοὶ τὸ βρίσκουν σωστότατο, δὲν ἢμπορεῖ νά προέρχεται παρὰ ἀπὸ τὸν κοινὸ λαό, γιὰτί ὁ συγγραφέας ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ δὲν τολμάει νά τὸ κάμῃ· καὶ ὡς πρὸς τοῦτο θυμῆσαι τὸ δῶ τοῦ Ὀμήρου, τὸ *ca'* τοῦ Δάντη, καὶ ἄλλα τέτοια πληθύνει, βάλε καὶ ἐσὺ κατὰ μίμησιν ἀντὶ γιά ψωμί, ψῶ, νά ἰδοῦμε τί ἀποκρίση λαβαίνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Εἰς ποῖες περιστάσεις ὁ ποιητὴς δὲν ἀκολουθαί στές φράσεις τοῦ λαοῦ;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Εἰς πολλές· ὅμως καὶ εἰς αὐτὲς πρέπει οἱ φράσεις τοῦ νά ἔχουν κάποια ἀναλογία μὲ τὰς ἄλλες ὅπου ὑπάρχουν:

E questa e l'altre mossero a sua danza
E quasi velocissime faville
Mi si velar di subita distanza 9

Στους πρώτους δύο στίχους οί φράσεις του ποιητή είναι αί φράσεις του λαού, στον τρίτον όχι, και έχει τέχνη καλή ή μορφή τών λέξεων, μ' όλον τούτο είναι πάντοτε ή ίδια.

I' venni in loco d'ogni luce muto 10

αυτή ή φράση δέν είναι του λαού, τὰ λόγια όμως τὰ καταλαβαίνει γιατί είναι δικά του.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Δῶς μου κανένα παράδειγμα για να καταλάβω εἰς τί τρόπον οί λέξεις όπου φαίνονται χυδαῖκές ἤμπορουν να εὐγενισθοῦν.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Εὐθύς· όχι ποτέ ἀλλάζοντας μορφή. Ἀλλά πές μου ἐσὺ πρώτα: *sollevò, peccator, capo, pasto, forbendo, capelli*, αὐτὰ τὰ λόγια σοῦ φαίνονται εὐγενικά;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τὰ τρία τὰ στεγνά μου φαίνονται πολὺ χυδαῖα.

ΠΟΙΗΤΗΣ: *La bocca sollevò dal fiero pasto*
Quel peccator, forbendola a' capelli
Del capo ch'egli avea dietro guasto. 11

Τώρα ἐκεῖνο τὸ *forbendo*, ἐκεῖνο τὸ *pasto* σοῦ φέρνουν φρίκη ἢ όχι; 6 βιότρου
κόλαση

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: —

ΠΟΙΗΤΗΣ: Νά λοιπόν, ἂν ἔχης ψυχὴ, αἰσθάνεσαι πὼς ἔτσι μεταχειρισμένα τὰ λόγια δέν είναι χυδαῖκά· ἂν δέν ἔχης, μήτε τὰ φαντάσματα τῆς ποιήσεως βλέπεις, μήτε τὰ πάθη αἰσθάνεσαι, καὶ με τὴν πρόληψη ποὺ ἔχεις, τὰ λόγια σοῦ φαίνονται χυδαῖκά.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἡ βάση λοιπόν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ καλλωπίσουμε τὴ γλῶσσα μας, ἀντὶ νὰ εἶναι ἡ ἐλληνική, θέλεις νὰ εἶναι ἡ τωρινή;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἐξ αποφάσεως.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Καὶ πὼς ἤμπορεῖ νὰ γίνη αὐτό; Εἶναι τόσες διάλεκτοι στὴν Ἑλλάδα καὶ δέν ἀκουόμασθε ἀνάμεσό μας.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Πόσες διάλεκτοι; πόσες; Κοίτα καλὰ μὴ σε ἀπατήσῃ ἡ διαφορά τῆς προφορᾶς, ἐνῶ κρίνεις τὲς διαλέκτους τῆς Ἑλλάδας· δέκα λόγια όπου ἐμεῖς ἔχουμε ἀλλιῶτικα ἀπὸ κείνα πῶχουν εἰς τὸ Μοριά, τί πειράζουν; Ἐπειτα ποῖες εἶναι τοῦτες οἱ μεγάλες διαφορές; Ἐμεῖς λέμε πατερό, καὶ ἀλ-

λοῦ λένε πάτερο, ἐμεῖς λέμε ματιά, καὶ ἄλλοῦ λένε ματιά, ἐμεῖς λέμε ἀέρας, καὶ ἄλλοῦ λένε ἀγέρας, ἐμεῖς ἤμποροῦνε, καὶ ἄλλοῦ λένε ἤμποροῦν· τί διαφορὲς εἶναι τοῦτες; δὲν ἀκούμασθε ἀνάμεσό μας; ἄφησε νὰ τὸ λέγουν οἱ Ἰταλοί, οἱ ὅποιοι ἀληθινὰ δὲν ἀκούονται.—Ἐλαβες ξένον δοῦλον ποτέ;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Τοὺς δούλους μου βγάνεις ἔξω;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀποκρίσου, γιατί δὲν ἠξέρεις ποῦ ἀποβλέπει ἡ ἐρώτησή μου.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἐλαβα.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ὅταν ὁμιλοῦσαν τοὺς ἐκαταλάβαινες;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: —

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀποκρίνομαι ἐγώ· ἐγὼ ἔλαβα δούλους ξένους, ἓναν ἀπὸ τὴ Μάνη, καὶ τὸν ἐκαταλάβαινα ἐξαίρετα· ἓναν ἀπὸ τὸ Γαστούνι, ἓναν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπο, ἓναν ἀπὸ τὴ Χιό, ἓναν ἀπὸ τὴ Φιλιππούπολη, καὶ τοὺς ἐκαταλάβαινα ἐξαίρετα· ἄκουσα νὰ ὁμιλοῦν ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ Μισολόγγι, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ τὰ λοιπά, καὶ τοὺς ἐκαταλάβαινα τόσο, ὅπου σχεδὸν ἔλεγα πὼς εἶναι ἀπὸ τὸν τόπο μου.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἀμὴ αὐτοὶ ἦταν ἀμαθέστατοι ὅλοι.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἦταν καὶ ὁ Χριστόπουλος, ὅπου εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἀμαθέστατος, γράφει μὲ τὲς λέξεις αὐτῶν. *ἡ ποία ἡ ἀναφήρα του Χρ. ἱστορ.*

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Καὶ αὐτὲς οἱ λέξεις...

ΠΟΙΗΤΗΣ: Καὶ αὐτὲς οἱ λέξεις εἶναι οἱ ἴδιες, μὲ τὲς ὁποῖες βρίσκω γραμμένη τὴ Βοσκοπούλα, ποίημα ὅπου δὲν εἶναι γυναίκα νὰ μὴ γνωρίζη, καὶ ἔχει στὴ ράχη του χρόνους διακόσιους. Εἶδαμε τὰ κλέφτικα τυπωμένα καὶ γνωρίζουμε καὶ ἄλλα ἀπ' αὐτὰ καὶ ἐπαρατηρήσαμε πὼς δὲν ἔχουν μία λέξη ποῦ νὰ μὴ σώζεται στὴ Ζάκυνθο.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Καὶ ἡ φτώχεια τῆς γλώσσας δὲν σοῦ φέρνει σύγχυση καμία;

ΠΟΙΗΤΗΣ: Πρῶτον μὲν, δὲν ἄκουσα ποτέ πὼς ἡ φτώχεια μιᾶς γλώσσας εἶναι ἀρκετὸ δικαιολόγημα γιὰ νὰ τὴν ἀλλάξουν οἱ σπουδαῖοι· δεῦτερον δέ, ποῖος ἀποφάσισε πὼς εἶναι φτωχή;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ ἔθνους.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Σοφοί; ἄς εἶναι· καὶ οἱ σοφοὶ δὲν σοῦ φαίνονται πὼς ἤμποροῦν νὰ πάρουν λάθος;

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Εἶναι εὐκολώτερο νὰ λανθάνεσθε ἐσεῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Νὰ ἦταν τοῦτο ζήτημα σκοτεινὸ καὶ καινούριο, ἴσως· ἀλλὰ εἶναι καινούριο; εἰς τὴν ἐποχὴ τοῦ Δάντη δὲν ἐκινήθηκε κάτι παρόμοιο; ὅλοι οἱ σοφοί, καθὼς τοὺς κράζεις ἐσύ, ἐκείνου τοῦ καιροῦ, δὲν ἐκατάτρεξαν τὸν

Αδίστακτη: Αυτή είναι η
σχέση σου με το χαρτί

MAROULA POLITOU

Δάντη; δὲν τοῦ ἔλεγαν πὼς ἡ γλῶσσα εἶναι διεφθαρμένη, δυστυχισμένη, φτωχή, καὶ πὼς δὲν εἶναι ἄξια νὰ τῇ γράφῃ ἄνθρωπος ὁποῦ ἔχει σοφία; Δὲν αὐθαδιάσαν νὰ τὸν φωνάξουν πὼς ἤπρεπε νὰ διπλώσουν μὲ τὰ συγγράμματά του τὸ πιπέρι; Τί λοιπὸν μοῦ φέρνεις ἔξω τοὺς σοφοὺς γιὰ νὰ μὲ τρομάξῃς; Δὲν εἶχαν εἰς τοῦτο περισσότερὴ γνώση ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους οἱ χυδαῖοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐτραγουδοῦσαν στοὺς δρόμους τοὺς στίχους του; Εἶναι τώρα ἓνας στὴν Ἰταλία ποὺ νὰ μὴ σπουδάξῃ, γιὰ νὰ μάθῃ τὴ γλῶσσα, τὸν Δάντη;

(“Σημ. Κυρ. Τερτσέτης: Ἔως ἐδῶ τελειώνουν τὸ πρῶτο, δεῦτερο καὶ τρίτο τετράδιον δὲν εὗρέθη τὸ τέταρτο, ἴσως λείπει καὶ πέμπτο· τὸ ἀκόλουθο εἶναι τὸ ὁστερινόν.”).

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἐγὼ σὲ βεβαιῶνω ὅτι πολέμῳ γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο.

ΠΟΙΗΤΗΣ (Πιάνοντας φιλικὰ τὸ χέρι τοῦ Σοφολογιότατου): Τίμια λόγια σοῦ ἐβγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα· καὶ ἐγὼ καὶ ἐσὺ πολεμοῦμε γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ συλλογίσου καλὰ, μήπως, κυνηγώντας τὴν ἀλήθειαν εἰς ἐκείνον τὸν τρόπο, ἀπατηθῇς σφίγγοντας εἰς τὸν κόρφο σου τὸ φάντασμά της. Ἐλα στὸ νοῦ σου, στοχάσου πόσο κακὸ κάνει ἡ γλῶσσα ποὺ γράφετε· ὥς πότε θὰ ἀκολουθοῦν νὰ μᾶς κλαίγουν οἱ ξένοι καὶ νὰ μᾶς ξαναθυμοῦν τὲς δόξες τῶν παλαιῶν μας γιὰ νὰ μᾶς αὐξήσουν τὴν ἐντροπή; Ἡ δάφνη κατεμαράνθη, ἐφώνασε ὁ γενναῖος· πικρότατα καὶ ἀληθινὰ λόγια! Ναί! Ἀλίμονον! ἡ δάφνη κατεμαράνθη! Ἐρχεται ὁ ξένος καὶ βρίσκει ἀκόμη ζωντανὰ πολλὰ συνήθια τῆς Ἰλιάδος· ἀκόμη οἱ γυναῖκες λέγουν τὰ μοιρολόγια εἰς τὰ λείψανα καὶ τὰ φιλοῦν· ἀκόμη ὁ γέρος στὴ δυστυχιά του χτυπάει τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δύο του χέρια καὶ τὰ σηκώνει στὸν οὐρανὸ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ γιατί ἔπεσε τέτοια συμφορὰ στὸ κεφάλι του· ἀκόμη γυμνώνει τὸ βυζί της ἡ μάνα καὶ ξαναθυμάει τοῦ παιδιοῦ της τὸ γάλα ποὺ τοῦ ἔδωσε· ἀκόμη ὁ δοῦλος κάνει ὄρκον εἰς τὸ ψωμί ποὺ τὸν ἔθρεψε. Ὅμως ὁ ξένος δὲν ἔχει ἄλλα δικά μας νὰ μουρμουρίσῃ στὰ χεῖλα του παρὰ Μῆνιν ἄειδε Θεά, γιατί ἡ δάφνη κατεμαράνθη. Καὶ τώρα ποὺ ξαναγίνεται νίκη στὸ Μαραθῶνα, δὲν σώζεται φωνὴ ἀνθρώπου νὰ ξανακάμῃ στὴ γλῶσσα μας ὄρκον: Μὰ τὲς ψυχὰς ποὺ ἐχάθηκαν πολεμώντας! γιατί ἡ δάφνη κατεμαράνθη. (Ὁ ποιητὴς κλαίει).

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ (Γελάει): Σὲ παρακαλῶ νὰ θυμηθῇς τὰ λόγια τὰ πικρὰ ποὺ μοῦ εἶπες.

Σοφοκλής ΠΟΙΗΤΗΣ: Συγχώρεσέ με· ἔχω εὐκολο τὸ χεῖλο καὶ δὲν ἔχω κακὴ τὴν καρδιά· συγχώρεσέ με, σοῦ λέγω.

Σοφοκλής ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Πές πῶς τὰ ξαστόχησα ὄλα.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ὅχι ὄλα, ἀδελφε ἡγαπημένε, μὰ τὴ μνήμη τοῦ Μπότσαρη, μὴ τὰ ξαστοχήσης ὄλα! Τόσοι πατέρες ἔχουν εἰς τὴ διδασκαλία σου τὰ παιδιά τους καὶ ἐλπίζουν νὰ τὰ κάμης ἀσπίδες τῆς πατρίδας, καὶ μὴν θέλῃς νὰ πά- ρῃς τὸ κρίμα στὸ λαιμό σου. Δὲν εἶναι ἐντροπὴ νὰ φανερώσῃ ἄνθρωπος πῶς ἔσφαλε, μάλιστα θέλει σ' ἐπαινέσῃ κάθε γενναῖος, καὶ ἐγὼ σοῦ δίνω στὸ μέ- τωπο τὸ φιλὶ τῆς εἰρήνης.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἐμεῖς, ἐμεῖς, θέλει σηκώσουμε τοὺς στύλους τῆς γλώσσας, τώρα ποὺ ἡ ἐλευθερία...

ΠΟΙΗΤΗΣ: Δὲν ὑποφέρεσαι πλέον! Ἐσεῖς, ἐσεῖς θέλει σηκώσετε τοὺς ἴδιους στύλους ὅπου ἔστησε περνώντας ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην ὁ Σέσωστρις! Δὲν ὑπο- φέρεσαι πλέον! Ἐσὺ ὁμιλεῖς γιὰ ἐλευθερία; ἐσύ, ὅπου ἔχεις ἀλυσωμένον τὸν νοῦν σου ἀπὸ ὅσες περισπωμένες ἐγράφηθηκαν ἀπὸ τὴν ἐφεύρεση τῆς ὀρθογρα- φίας ἕως τώρα, ἐσὺ ὁμιλεῖς γιὰ ἐλευθερία; Εἶδαμε τὸ ὄφελος ὅπου ἐκάματε μὲ τὰ φῶτα σας εἰς τὴν ἐπανάστασι τῆς Ἑλλάδας· ἀκούσαμε ποιητάδες ἀνό- ητους ποὺ ἤθελαν νὰ ἀθανατίσουν τοὺς ἥρωες καὶ οἱ παινεμένοι ἥρωες δὲν ἐκαταλάβαιναν λέξη· ἀκούσαμε πεζοὺς σκοτεινόμυαλους, οἱ ὅποιοι ἐπροσπαθοῦ- σαν νὰ ἀνάψουν φλόγα πολέμου εἰς τὸν λαό, καὶ ἀρχινοῦσαν ἀπὸ τὴ λέξη Προ- τροπή. Καὶ πῶς; ὁ λαὸς τῆς Ρώμης ἔτρεχε ν' ἀκούσῃ τὸν Κικέρωνα γιατί δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε; γιατί δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε ἐδιόρθωσε ὁ λαὸς τὸν Δημοσθένη, ὁ ὅποιος ἔπαιξε ἐπιταυτοῦ μὲ τὴ λέξη σφαλμένη; γιατί δὲν ἐκα- ταλάβαινε τίποτε ἐθαύμασε, ὅταν ἐδιάβασε τὴν ἱστορίαν του ὁ Ἡρόδοτος, κί' ἐκλαιγε ὥστόσο ἀκούοντάς τιν ὁ Θουκυδίδης, ὅπου ἦταν δεκατρίων χρονῶν; καὶ γιατί δὲν ἐκαταλάβαιναν τίποτε ἐκφωνοῦσαν οἱ Σπαρτιάτες τρέχοντας εἰς τὴ μάχην τὰ πολεμικὰ τραγούδια τοῦ Τυρταίου καὶ αἰσθάνονταν τραγουδώντας καὶ ἄλλην ψυχὴν μὲς στὰ στήθια τους; ὦ νέοι συμμαθητάδες μου, πῶς ἡμπο- ρεῖτε νὰ λάβετε ποτὲ ἐλπίδα νὰ τραγουδήσουν καὶ τὰ δικά σας, ἐὰν σᾶς τρυ- ποῦν τ' αὐτιά οἱ διδάσκαλοί σας μὲ βρώματα, μὲ θούριον καὶ μὲ παρόμοια; ὦ Σοφολογιότατοι! αὐτὰ εἶναι τὰ μαθήματα ποὺ τοὺς δίνετε καὶ θέλετε νὰ τοὺς φωτίσετε; τόσο κάνει νὰ τοὺς φωτίσετε καὶ μὲ μιὰ φουχτιὰ στάχτη στὰ μάτια! Σᾶς δίνω ὅμως τὴν εἶδησι ὅτι ἐτέλειωσε τὸ βασίλειόν σας εἰς τὴν Ἑλ- λάδα μὲ τῶν Τυρκῶν τὸ βασίλειον. Ἐτέλειωσε, καὶ ἴσως ἀναθεματίστε τὴν ὥραν τῆς Ἐπαναστάσεως· ὅχι, ὅχι, ἡ Εὐρώπη ὅπου ἔχει προσηλωμένα εἰς ἐμᾶς τὰ μάτια τῆς γιὰ νὰ ἰδῇ τί κάνουμε τώρα ὅπου συντρίβουμε τὲς ἄλυσες τῆς σκλα-

Early bird 1-15 Ιουνίου:

65€

Από 90€

ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
Ιούλιος 2025

"Γειώνω τον Αυθεντικό Εαυτό μέσω
της Αυτοκαθοδηγούμενης Γραφής.
30 Μαθήματα Αυθεντικότητας."

Κάθε πρωί σε έναν χώρο Ιερής Ασφάλειας, 7:00 π.μ. μέσω Zoom.

Τα μαθήματα βιντεοσκοποούνται και θα είναι διαθέσιμα για πάντα.

30 Μαθήματα

MAROULA POLITOU

βιάς, δὲν θέλει μᾶς ἰδῆ ποτὲ νὰ ὑποταχθοῦμε εἰς τριάντα τυράννους ξύλινους!

ΦΙΛΟΣ: Σώπα, γιατί μαζώνεται ὁ λαός.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Δὲν μὲ μέλει, ἄς μαζωχθῇ· μάλιστα ἄς μαζωχθῇ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας ὅλης γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Σοφολογιότατος πῶς ὁμιλεῖ ἄς μαζωχθῇ γιὰ νὰ τὸν φωνάξω ὅσο δύναμαι δυνατότερα πόσο εἶναι ἀδικημένος εἰς τὸ σκῆπτρο τῆς γλώσσας, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκε ἡ φύσις. Ἐγνώρισε τῇ δυνάμει αὐτοῦ τοῦ σκῆπτρου ὁ Σωκράτης, τὴν ἐγνώρισε ὁ Κικέρων, τὴν ἐγνώρισε ὁ Σπερόνης, τὴν ἐγνώρισαν ὅλοι οἱ σοφοὶ κάθε ἔθνους καὶ κάθε καιροῦ, καὶ τοῦτος θέλει νὰ τὸ ἀδράξῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, νὰ τὸ τσακίσῃ, καὶ νὰ τοῦ δώσῃ ἄλλο βρικολακίστικο!

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἀλλά, Κύριε . . .

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀλλά, Κύριε, δὲν θέλει τὸ τσακίστε ποτέ· οἱ ἄνδρες οἱ θέλει τὸ μεταχειρισθοῦν εἰς τὴν πλάτῃ σας, καθὼς ὁ Ὀδυσσεύς ἐμεταχειρίσθηκε τὸ ἔδικό του εἰς τὴν πλάτῃ τοῦ Θερσίτη.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἀλλά, Κύριε . . .

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀλλά, Κύριε, δὲν ἠξέρεις τί συλλογίζεσαι. Νὰ ἀλλάξῃς τὴ γλώσσα ἐνὸς λαοῦ! Σύρε, λοιπόν, τριγύρισε τὴν Ἑλλάδα, σύρε νᾶβρης τὴν κόρη καὶ πές της μὲ τί λόγια πρέπει νὰ λέγῃ ὅτι ἡ εὐμορφύτερη εὐμορφία τοῦ κορμιοῦ της εἶναι ἡ τιμή· ἄμε νᾶβρης τοὺς πολεμάρχους, ψηλάφησέ τους τὲς λαβωματιῆς καὶ πές τους ὅτι πρέπει νὰ τὲς λέν τραύματα· ἄμε νᾶβρης τὸν ἀσπρομάλλη, ὁ ὁποῖος θυμᾶται πόσον αἷμα μᾶς ἐρούφηξεν ὁ Ἀλῆς, καὶ πές του μὲ τί λόγια πρέπει νὰ παρασταίνῃ βρέφη, παρθένες, γέροντες ἀδικοσκοτωμένους ἐξήντα χιλιάδες· ἄμε νᾶβρης τοὺς δυστυχέστατους Χιώτες, οἱ ὁποῖοι παραδέρνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, καὶ ὅταν κουρασθοῦν κάθονται, ἴσως, εἰς κανένα ἔρημο ἀκρογιαλὶ καὶ ψάλλουν μὲ λόγια δικὰ τους ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσσαμε καὶ ἐκλαύσαμε.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: Ἀλλά, Κύριε . . .

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀλλά, Κύριε, δὲν σ' ἀφήνω νὰ ὁμιλῇς πλέον. Ἄλλην ἔγνοια δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διακονεύετε λέξεις μὲ τὰ κεφάλια σας· καὶ τὰ κεφάλια σας εἶναι ἄλλα καὶ ξερὰ ὥσάν τὰ κρανία ποὺ κοιμοῦνται στὰ χώματα. Θέλει ἄλλο παρὰ λέξεις διακονεμένες γιὰ νὰ ὠφελήσῃς ἕναν λαό, ὁ ὁποῖος πολεμάει γιὰ τὴν ἐλευθερίαν ὅπου ἔχασε ἀπὸ αἰῶνες, καὶ κάνει τέρατα! Εἶναι δύο φλόγες, διδάσκαλε, μία στὸ νοῦ, ἄλλη στὴν καρδιά, ἀναμμένες ἀπὸ τὴ φύσις εἰς κἀποιους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἰς διάφορες ἐποχὲς διαφορετικὰ μέσα μεταχειρίζονται γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὰ ἴδια ἀποτελέσματα· καὶ ἀπὸ τὴ γῆ πετιοῦνται στὸν οὐρανό, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πετιοῦνται στὸν Ἄδην, καὶ ζωγραφίζουν εἰ-

κόνες καὶ πάθη, παρόμοια μ' ἐκεῖνα ὅπου εἶναι σπαρμένα ἀπὸ τῇ φύσῃ στὸν κόσμον· καὶ ἀγαποῦν καὶ σέβονται καὶ λατρεύουν τὴν τέχνην τοὺς ὡς τὸ πλεόν ἀκριβὸς πράγμα τῆς ζωῆς, καὶ ὁμοιώνονται μὲ τὰ συμβεβηκότα ποὺ περιγράφουν, καὶ κάνουν τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν, καὶ κλαίουں καὶ ἐλπίζουν καὶ φοβοῦνται καὶ δειλιάζουν καὶ ἀντριχιάζουν, καὶ δὲν ἀφήνουν ἀναίσθητες παρὰ τὲς πέτρες καὶ σέ.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ (Ὁμιλῶντας γλήγορα): Καλά, καλά, ἀλλὰ λίγοι γνωρίζουν τὴν παλαιὴν ὀρθογραφία.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Χαίρετε, λοιπόν, θεῖοι τόνοι, ὀξεῖες, βαρεῖες, περισπωμένες! χαίρετε, φιλές, δασεῖες, στιγμές, μεσοστιγμές, ὑποστιγμές, ἐρωτηματικές, χαίρετε! Ὁ κόσμος τρέμει τῇ δυνάμει σας καὶ οὐδὲ ποιητῆς οὐδὲ λογογράφος ἡμπορεῖ νὰ γράψῃ λέξιν χωρὶς πρῶτα νὰ σᾶς ὑποταχθῇ. Ἐσεῖς ἐμπνεύσατε, πρὶν γεννηθῆτε, τὸν Ὅμηρον ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσειαν, τοὺς Ὕμνους, καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας τὸν ἐπερικύκλωνε καὶ τὸν ἐκαταλάβαινε· ἐσεῖς τὸν ἐμπνεύσατε ὅταν περιγράψῃ τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ Ἑκτορος εἰς τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὸ τέκνον τοῦ τὸν φοβᾶται καὶ κρύβεται· ἐσεῖς τὸν ἐμπνεύσατε ὅταν περιγράψῃ τὸν δυστυχισμένον βασιλέα τῆς Τρωάδας, ποὺ παγαίνει στὸν Ἀχιλλέα καὶ πέφτει στὰ πόδια του καὶ τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια, ὅπου τοῦ εἶχαν ὀλίγον πρωτύτερα σκοτώσει τὸ ἀκριβότερό του παιδί· ἐσεῖς ἐμπνεύσατε τὸν Δάντην ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὸν Οὐγγολίνο μὲ μίαν δύναμιν ποὺ δὲν βρίσκω παρόμοιαν εἰς ὅλην τὴν ποίησιν τῶν παλαιῶν· ἐσεῖς τὸν Σαίξπηρ ὅταν ἐπαράσταινε τὸν Λέαρ, τὸν Ἀμλετ, τὸν Ὀτέλλο, τὸν Μάκβεθ, καὶ ἀνατριχίαζεν ὅλος ὁ κόσμος τῆς Ἀγγλίας· ἐσεῖς τὸν Ρασίν, ἐσεῖς τὸν Γόεθ, ἐσεῖς τὸν Πίνδαρον, ὅπου ἦταν στενοχωρεμένος ἀπὸ τοὺς σοφολογιότατους τοῦ καιροῦ του νὰ τοὺς κράζῃ κοράκου. Κοράκοι, ὅλοι κοράκοι ἀληθινοί, καὶ χειρότεροι ἀπὸ τὸν κόρακα ὅπου ἐβγήκε ἀπὸ τὴν Κιβωτὸν καὶ ἐθρεφότουν ἀπὸ τὰ λείψανα ὅπου εἶχε ἀφήσει ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Κόσμου.

ΣΟΦΟΛΟΓΙΟΤΑΤΟΣ: . . . (Κοιτάζει στὰ μάτια τὸν ποιητὴ καὶ φεύγει).

ΦΙΛΟΣ: Εἶμαι βέβαιος ὅτι τοῦ φαίνεται πὼς σ' ἐχαιρέτησε, τόσο εἶναι καταζαλισμένος! Δὲν ἠξέρει τί ν' ἀποκριθῇ, ὅμως δὲν τὸν ἐκατάπεισες. Τρέχει νὰ ξαναπῇ ἄλλο ὅτι εἶναι γλῶσσα διεφθαρμένη.

ΠΟΙΗΤΗΣ (Κοιτάζοντας κατὰ τὸ Μοριά): Ὁ ἥλιος ἔχει συναγμένες τὲς ὑστερινές του ἀχτίνες ἐκεῖ.

ΦΙΛΟΣ: Θυμήσου τὰ λόγια τῆς Θείας Γραφῆς· νὰ μὴ σ' εὕρῃ θυμωμένον ὁ ἥλιος ὅπου πέφτει.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Ἀγιότατα λόγια! καὶ προσπαθῶ στὴ ζωὴ μου νὰ τὰ θυμοῦ-

μαι ὅσον δυνατόν περισσότερο· ἀλλὰ κάθε φορά πού φιλονεικήσω με αὐτούς τοὺς Σοφολογιότατους, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ τυφλώσουν τὸ γένος, τέτοια λόγια μοῦ βγαίνουν ὁλότελα ἀπὸ τὸ νοῦ.

ΦΙΛΟΣ: Ἐχεις προσηλωμένα τὰ μάτια σου ἐκεῖ, καὶ τόσο ἀναμμένος εἶσαι στὸ πρόσωπο, καὶ τόσο σοῦ τρέμουν τὰ μέλη, ὅπου φαίνεται πὼς ἐτοιμάζεσαι νὰ πᾶς ἐκεῖ πέρα νὰ πολεμήσης.

ΠΟΙΗΤΗΣ: Μοῦ πονεῖ ἡ ψυχὴ μου· οἱ δικοί μας χύνουν τὸ αἷμα τους ἀποκάτου ἀπὸ τὸ Σταυρὸ γιὰ νὰ μᾶς κάμουν ἐλεύθερους, καὶ τοῦτος καὶ ὅσοι τοῦ ὁμοιάζουν πολεμοῦν γι' ἀνταμοιβὴ νὰ τοὺς στηλώσουν τὴ γλώσσα.

Δώρο 1 συνεδρία Αυτοκαθοδηγούμενης Γραφής

MAROULA POLITOU